

LÀM ĐĨ...(truyện ngắn)

Chị đã chọn cái nghề hạ lưu nhất mà người đời đều khinh bỉ: "LÀM ĐĨ".

Trong một buổi chiều mưa gió, khi con đang sốt cao mà chị không có nổi một đồng xu trong túi. Sau khi để người ta vầy vò, thỏa mãn, chị lao vào trong cơn mưa xối xả, chị đến tiệm thuốc Tây mua mấy liều thuốc cho con, chị ghé chợ mua một ít thịt dọi và mớ rau. Tối nay, gia đình chị được ăn bữa cơm thịt thơm tất. Nước mưa cứ quăng tấp vào mặt chị. Chị không phân biệt được đâu là nước mưa, đâu là nước mắt. Chị chỉ nghĩ đến anh bị liệt đang nằm bất động cả năm nay, nghĩ đến đứa con gái ngày càng gầy gò, mới 15 tuổi đầu mà vừa đi học vừa phụ rửa bát cho quán, nghĩ đến thằng con trai bé bỏng đang sốt cao mà không đòi mẹ, không quấy mẹ. Chị nghĩ nhiều thứ và chị quyết định làm đĩ từ đó...

Cũng từ đó, chị đối diện với bao nhục nhã, bao ê chề. Dường như Đĩ có một sức mạnh ghê gớm. Đĩ có thể phá hoại đạo đức, Đĩ phá tan hạnh phúc một gia đình, Đĩ có thể làm khuynh đảo một đất nước... Đĩ là một mớ hổ lốn, dơ dáy, bẩn thỉu nên người ta nghĩ đủ mọi cách để loại trừ nó.

Chị nhớ như in buổi sáng hôm đó. Anh công an oang oang đọc tên chị: "Nguyễn Thị Son Phấn, dù đã có chồng và hai con nhưng vẫn đi bán dâm....", người ta bêu tên chị ngoài đường, mọi người chỉ trỏ, chị không quan tâm, chị nghe ong ong họ nói hình như không phải tiếng người, mắt chị ráo hoảnh và nó chỉ nhoè đi khi bắt gặp ánh mắt như trời trồng của đứa con gái. Rồi chị được tha về, con thì đi trước, chị theo sau. Hai mẹ con không ai nói với nhau 1 lời, một khoảng cách rất nhỏ nhưng lại quá xa. Chưa bao giờ đường về nhà lại xa với chị đến thế. Nước mắt chị bắt đầu chảy, chị muốn nói xin lỗi con mà khó quá. Chị đã làm gì cuộc đời chị và cuộc đời con chị?

Cuộc đời làm đĩ của chị cũng đã được thay đổi trong một chiều mưa gió. Một nhóm ba người phụ nữ đã đến đánh ghen chị tại nhà. Chồng của cô ta là một khách quen, anh ta thích chị vì chị hiền lành. Anh ta bảo không có cảm xúc với vợ nên hay tìm chị. Nhưng chị nào quan tâm, chị cần tiền và phục vụ, chỉ vậy thôi, thế mà họ ghen. Người ta thì nhau đập, nắm tóc, xé nát quần áo chị. Chị nằm yên chịu đựng, không rên la, không cầu xin. Chỉ đến khi đứa con trai ôm chị khóc thét: "Xin các cô đừng đánh mẹ cháu nữa!" Nó ôm chặt chị để sẵn sàng nhận đòn thay. Người đàn bà đánh ghen hơi khựng lại, rồi quăng mạnh đầu chị vào giường ngay chỗ chồng chị nằm. Cô ta xỉ vả một hồi rồi cả bọn họ kéo đi.

Chị ngược mắt nhìn chồng cầu mong sự tha thứ, chị tìm ánh mắt khinh bỉ, nổi giận từ người đàn ông của đời mình. Nhưng không, nước mắt anh chảy dài, còn gì đau đớn hơn khi nhìn vợ mình bị người ta đánh mà không thể giúp. Anh đưa bàn tay gầy gò xương xẩu run run vuốt lại mái tóc rối bù của chị, anh hiểu những gì chị đã làm, đã hi sinh vì anh, vì con. Anh cố gắng giữ giọng không run rẩy: "Đau không mình?". Anh lặc hắc giọng: "Mình đi rửa mặt, thay lại cái áo rồi ra đây với anh."

Con gái về từ nãy giờ, nó nghe người ta bảo mẹ nó bị đánh ghen, nó xin chủ cho về, nó nhặt và xếp lại những thứ mà người ta đã quăng đập. Nó ôm lấy thằng em trai, nó thương mẹ nó, nó thương bố nó, nó thương em nó. Nhưng nó còn nhỏ quá chưa thể làm được gì. Chị đã rửa mặt, buộc lại mái tóc, thay lại cái áo bị xé rách bươm. Chị đến bên giường, ngồi xuống cạnh anh. Con gái với thằng em cũng ngồi xuống bên cạnh. Anh nhìn

gia đình mình bắt đầu bằng giọng khô đục yếu ớt: " Anh xin lỗi mình, anh đã để em phải cực khổ, phải vất vả bất chấp để bươn chải." Chị chỉ biết khóc ngất.

Anh nói tiếp: "Từ mai, anh sẽ tự tập vật lý trị liệu, anh sẽ cố gắng. Em đừng làm nghề đó nữa. Anh gọi điện cho chú anh vay ít tiền mua cái máy may, em may đồ và sửa quần áo. Con gái cố gắng làm thêm nhưng không được bỏ học. Thằng cu thì phải chăm chỉ ngoan ngoãn, phụ mẹ việc nhà." Mọi người đều gật đầu. Giọng anh nghẹn ngào: " Cha xin lỗi mọi người. Nhưng mọi người hãy nhớ, dù có chuyện gì xảy ra, chúng ta vẫn là một gia đình. Vì là một gia đình nên chúng ta phải yêu thương và tha thứ lỗi lầm cho nhau." Bốn người rung rung ôm chặt lấy nhau. Một người đàn ông bại liệt nhưng tâm hồn không bại liệt. Một người đàn bà làm đĩ nhưng vẫn là một người vợ, người mẹ sẵn sàng hy sinh tất cả vì chồng, vì con. Một đứa con gái 15 tuổi đã biết làm thêm sau giờ học để phụ cha mẹ. Một đứa con trai bé bỏng nhưng biết phụ việc trong nhà. Bốn con người đã gắn kết thành một khối chắc chắn mang tên Gia đình.

Ngoài kia sấm chớp, mưa gió nhưng bên trong căn phòng nhỏ xập xệ này vẫn ấm áp và đông đầy yêu thương.

Trong tận cùng của xã hội vẫn có rất nhiều mảnh đời vất vả, nhọc nhằn mưu sinh.

Bụi Mận Gai (sưu tầm)